

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Велико Търново, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно търговско дело
№ 20224001000273 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 260018/ 15.06.2022 г. по т. д. № 40/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен съдът е осъдил ЗК „Лев Инс“ АД да заплати на В. Л. А. сумата 75 000 лв. – застрахователно обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди в резултат от смъртта на сина ѝ Л. Ц. А., настъпила на 23.12.2018 г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т. като водач на л.а. марка Фолксваген, модел Пасат, с ДК № ЕН 25****, ведно със законната лихва, считано от 01.07.2019 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлен искът на А. за разликата над 75 000 лв. до пълния претендиран размер от 200 000 лв. Решението е постановено при участието на И. С. Т. като трето лице – помагач на страната на ЗК „Лев Инс“ АД.

Подадена е въззивна жалба от В. Л. А. срещу решението в частта, с която съдът е отхвърлил предявения от нея иск за разликата над присъдената сума от 75 000 лв. до пълния претендиран размер от 200 000 лв. Счита съдебния акт в тази му част за неправилен и необоснован. Съдът не оценил в достатъчна степен релевантните към определяне на обезщетението обстоятелства и неправилно приел, че обезщетение в размер на 150 000 лв. отговаря на изискванията за справедливост. Събраните по делото доказателства установявали по категоричен начин, че битът и ежедневието на В. и сина ѝ били неразривно свързани, че тя изживява смъртта му изключително тежко, като дори е правила опит за самоубийство, което свидетелствало за сериозно влошено

психическо съС.ие. Съдът не съобразил съдебната практика по сходни казуси, която приемала за адекватни обезщетения около 150 000 лв. за смърт на дете при ПТП преди повече от 10 г., докато с увеличаването на нивата на застрахователни лимити присъждащите обезщетения достигнали 180 000 лв. – 220 000 лв. Освен това неправилно съдът счел за основателно направеното от ответното дружество възражение за съпричиняване от пострадалия на вредоносния резултат, като приел за доказано, че Л. А. е бил водач на процесната каруца. Застрахователят не ангажирал нито едно допустимо и годно доказателство за това свое твърдение, отречено от ищеца, който поддържа, че А. е бил само пътник в ППС. Дори и да бил водач, по делото не било установено деликвентът да е управлявал автомобила си на къси светлини, при която хипотеза съгласно заключението на вещото лице необорудваната съгласно чл.71 ал.1 ЗДвП каруца би попаднала в опасната му зона на спиране и само в този случай би бил налице принос за настъпването на вредите. Заключението на вещото лице, че поради насрещно движещи се автомобили, деликвентът е превключил на къси светлини и е управлявал автомобила на къси светлини към момента на сблъсъка, не можело да се кредитира, тъй като се базирало на гласни доказателства, събрани по досъдебното производство, а не по настоящото дело. Решението на съда по въпроса за съпричиняването било в нарушение на практиката на ВКС, съгласно която само това правонарушение може да се квалифицира като съпричиняване, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди. В казуса безспорно било установено допуснатото нарушение на чл.71 ал.1 ЗДвП, но не се доказало това нарушение да се намира в причинна връзка с вредоносния резултат, а доказателствената тежест в тази насока била на застрахователя. Неправилно съдът приел, че ищецът е този, който следва да наведе твърдения относно обстоятелството на какви светлини е управлявал деликвентът – тези твърдения били свързани с възражението за съпричиняване, което ползва застрахователя, а последният навел твърдение, че деликвентът е управлявал автомобила си на къси светлини едва в писмената си защита. Ако въззивният съд намери, че е налице принос на А., счита, че определеният такъв от 50 % е несъразмерен на допуснатото нарушение и не следва да е по-висок от 5 %. Сочи, че макар ударът да е бил непредотвратим, ако водачът своевременно е предприел намаляване на скоростта или спиране ударът би бил с много по-ниска скорост и вероятността от настъпване на летален изход много по-малка. Моли решението да бъде отменено в обжалваната му част. Претендира разноски.

В срока за отговор е постъпила насрещна въззивна жалба от ЗК „Лев Инс“ АД срещу решението в осъдителната му част. Счита, че на ищцата не се дължи застрахователно обезщетение поради недоказаност на проявлението на неимуществените вреди, заявени с исковата молба, а ако се дължи, то определеното от съда такова било очевидно несправедливо. В решението не се съдържаха мотиви, основани на преценката на конкретни обстоятелства, установени по делото. Съдът

необосновано отказал събирането на основни доказателства, относими към изхода на спора, отказал да изследва механизма на процесното ПТП, в което имало и трети участник, отказал да изследва механизма на получаване на травмите от пострадалия, при което формираният от него извод за деликтно поведение на водача Т. бил неправилен. Поддържа твърденията си, че именно третият участник е виновен за настъпването на смъртта на А. и че неговият застраховател е изплатил застрахователно обезщетение на пострадалите, в това число и на ищцата. Извън горните съображения счита, че по делото е останало недоказано наличието на трайна и дълбока емоционална връзка между ищцата и пострадалия, различна от обичайната за тези роднини и навежда доводи, основани на разясненията на ВКС в ТР № 1/ 2016 г. Моли решението да бъде в обжалваната му част да бъде отменено изцяло. Претендира разноски.

В срока за отговор А. заема становище за неоснователност на насрещната жалба. Сочи, че вината на деликвента е установена с влязла в сила присъда и е напълно ирелевантно дали за настъпване на смъртта на сина на ищцата принос има и друг водач, доколкото застрахователите отговарят спрямо увреденото лице солидарно и въпросът за приноса на всеки водач касае вътрешните им отношения. Твърди, че ЗАД „Булстрад Виена иншурънс груп“ не ѝ е изплащало застрахователно обезщетение. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира разноски за защита срещу нея.

Подадените въззивни жалби са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

В изпълнение на задълженията си по чл.269 ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваните части и намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, като взе предвид оплакванията във въззивните жалби и събраните по делото доказателства, намира следното:

Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка кореспондира със събрания доказателствен материал. Не е спорно, че на 23.12.2018 г. около 17.50 ч. е реализирано ПТП между управлявано от Л. Ц. А. ППС с животинска тяга и лек автомобил марка Фолксваген, модел Пасат, с ДК № ЕН 25****, управляван от И. С. Т., вследствие на което е настъпила смъртта на А.. Оплакването на ищеца, че съдът неоснователно и необосновано приел, че пострадалият е управлявал процесната каруца, за което застрахователят не бил ангажирал никакви доказателства, е неоснователно. Следва да се подчертае, че именно ищецът дължи доказване на

механизма на ПТП, от осъществяването на който той черпи основанието на исковата си претенция, в това число какво качество е имал пострадалият – дали е бил водач или пътник. С оглед на очертаната фактическа обстановка досежно механизма, ответникът прави своите възражения, с които цели намаляване на отговорността си към увреденото лице, като съответно носи доказателствена тежест да докаже твърденията си за наличие на принос от страна на пострадалия, изразяващ се в конкретно негово действие или бездействие. Действително в исковата си молба ищецът е изложил твърдения, че А. е пътувал в каруцата, но в отговора на исковата молба застрахователят е направил възражение за съпричиняване на вредоносния резултат по съображения извършените от А. действия „в качеството му на водач на ППС“, като същото възражение е направено и от третото лице – помагач в неговия отговор. В допълнителната искова молба ищецът голословно е оспорил възражението за съпричиняване без да възрази относно качеството на пострадалия. Такова възражение той не е направил и в първото по делото съдебно заседание, нито във връзка с поставените на съдебно-автотехническата експертиза въпроси. Отделно, в адресираната до застрахователя застрахователна претенция изрично е посочено, че пострадалият Л. е управлявал каруцата, което съставлява извънсъдебно признание на неизгоден за ищеца факт и същият подлежи на съобразяване от съда наред с всички останали доказателства по делото. Твърденията на ищеца, че А. е бил пътник в каруцата и не може да отговаря за изпълнение на изискванията на ЗДвП, ангажиращо водачите, са изложени за първи път във въззивната жалба, поради което съдът ги приема единствено като защитна теза, целяща изключване на съпричиняването. Механизмът на ПТП е изяснен по делото, независимо че не е допусната автотехническа експертиза с такава задача, като въпреки оплакванията в жалбата на застрахователя, реално страните не спорят по механизма: Каруцата и лекия автомобил са се движили попътно в посока гр. Плевен – с. Крушовица в тъмната част на денонощието на неосветен пътен участък. Лекият автомобил се движил със скорост 104.8 км/ч съгласно заключението на приетата автотехническа експертиза при максимално разрешена за пътния участък скорост от 90 км/ч. Водачът на лекия автомобил Т. изобщо не възприел каруцата, за което са налице негови признания в протокол от 28.06.2019 г. за разпит на обвиняем /л.185 – 187 от том 1/ и последвал удар между тях. Тялото на А. изпаднало от каруцата, ударило се в предното стъкло на автомобила, след което паднало върху лентата за насрещно движение. В същия момент по тази лента приближавал лек автомобил марка Фолксваген, модел Туран, управляван от П. Б. Ч., който не забелязал падналия А., нито разбрал причината за ръкомаханията на баща му Ц. А. и причината той да се хвърли върху предния капак на колата му и преминал през тялото на Л. А.. Срещу двамата водачи е било образувано досъдебно производство, което впоследствие е прекратено частично спрямо П. Б. Ч.. По отношение на водача на лекия автомобил И. С. Т. има влязла в сила Присъда № 1/

11.01.2022 г. по НОХД № 761/ 2021 г. на ОС – Плевен, с която той е признат за виновен да е извършил транспортно престъпление поради нарушаване правилата за движение по пътищата и конкретно чл.20 ал.2 ЗДвП, вследствие на което причинил по непредпазливост смъртта на А.. Не е спорно, че отговорността на водача на лекия автомобил Фолксваген Пасат е била застрахована по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ЗК „Лев Инс“ АД, пред което дружество ищецът е отправил претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, но по образуваната преписка по щета такова не е платено.

ВТАС напълно споделя формираните въз основа на изяснената фактическа обстановка правни изводи на първоинстанционния съд за основателност на предявения иск по чл.432 ал.1 КЗ, поради което на основание чл.272 ГПК препраща към изложените в тази насока мотиви. Доказани са изискуемите от закона предпоставки за ангажиране отговорността на при ЗК „Лев Инс“ АД за обезщетяване на вредите, настъпили вследствие на конкретното ПТП – налице е виновно противоправно поведение на водач, чиято отговорност е предмет на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с ответното застрахователно дружество. С оглед развитието на наказателното производство, неоснователни са оплакванията на застрахователя за допуснати от съда при събиране на доказателствата процесуални нарушения, довели до неправилен извод за деликтно поведение на водача Т.. Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда по НОХД е задължителна за гражданския съд, разглеждащ последиците от деянието, досежно извършването му, неговата противоправност и виновността на дееца, а в случая единственият осъден за причиняване смъртта на Л. А. е именно застрахованият при ЗК „Лев Инс“ АД водач Т.. Вследствие на противоправното поведение на последния е настъпил вредоносен за ищцата резултат – причинена е смъртта на сина ѝ и при наличието на застрахователно събитие по см. на §1 т. 4 от ДР на КЗ застрахователят следва да заплати застрахователно обезщетение.

Размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 ЗЗД, при съобразяване претърпените болки и страдания, тяхната интензивност и продължителност и други релеванти обстоятелства, съобразно указанията, дадени с Постановление № 4/68 г. и с Постановление № 17/63 г. на Пленума на ВС. Определеното обезщетение следва да служи единствено за репарирание на вредите, а не да представлява средство за повишаване на стандарта на живот на пострадалите лица, което налага отчитане и на икономическата обстановка в страната към датата на ПТП. В тази връзка съдът все предвид лимита на застрахователно покритие по чл.492 КЗ, минималната работна заплата за страната към 01.01.2019 г.– 560 лв. и средната работна заплата по данни на НСИ за края на 2018 г. – 1170 лв. Съдът съобрази и съдебната практика по сходни случаи за обезщетение на близки при смърт от ПТП – присъжданите обезщетения за ПТП през 2018-2019 г. са между 120 000 лв. и 180 000

лв. в зависимост от конкретиката на казусите.

Смъртта на дете несъмнено е най-голяма за родителя трагедия и представлява за него непреодолима загуба, поради което настъпването на вредите се предполага – те са житейски логична и нормално присъща последица от това събитие и не е необходимо да бъдат доказвани. На доказване подлежат специфичните вреди в това число един по-значителен интензитет и по-голяма продължителност на търпените болки и страдания, настъпили здравословни проблеми и психически увреждания, трайно изменение на живота на родителя. В случая е установено от показанията на разпитаните свидетели, че загиналият Л., който към датата на ПТП е бил на почти 27 г. е живеел със семейството си /неговата съжителка и петте им малолетни деца/ в едно домакинство – имали свои къщи, но те се намирали в един двор и всяка вечер се събирали заедно на трапезата. Л. е единственото дете на ищцата, което е живяло с родителите си. Смъртта му е настъпила напълно неочаквано в неговата млада възраст, когато целият живот е бил пред него и по много трагичен начин, като изясненият механизъм на причиняване на смъртта му предпоставя още по-травматично възприемане на случилото се от неговите близки. Свидетелите излагат, че ищцата поС.но плачела, у тях често викали „Бърза помощ“, станала „наполовина“ и набожна, като св. Т. Моллов чул от съсед, че правила опит за самоубийство – „да си реже вените“. Пред въззивния съд е допусната и приета съдебно-психиатрична експертиза. При психологичното изследване е установено, че А. има много високо ниво на страх и тревожност, емоционално лабилна е, нарушено е социалното ѝ функциониране и поведенческият ѝ досегашен стил на живот. След изследване съС.ието на В. А. вещото лице дава заключение, че вследствие на трагичния инцидент тя е преживяла остра стресова реакция, която е довела до задълбочаване на психотравмените изживявания и до развитие на смесено тревожно-депресивно разстройство, продължаващо и понастоящем. Симптомите на същото са описани от експерта: треперене, сърцебиене, задух, понижено настроение, мисли за безперспективност, безнадежност, отчаяние, нарушен сън, мисли за самоубийство и др. Посочва, че при А. емоционалните ѝ реакции се развиват в негативна посока, наблюдава се влошаване на психичното ѝ съС.ие, което се дължи от една страна на нейната личност – на емоционалната ѝ реактивност и чувствителност, а от друга – на липсата на адекватна и своевременна специализирана психиатрична и психологична помощ. Дава заключение, че се нуждае от подходяща медикаментозна терапия и провеждането на редовни прегледи от психиатър и психологически консултации и сесии, като не може да се ангажира с прогноза за периода на възстановяване, което сочи като зависимо както от горното лечение, така и от възможностите на А. за справяне със ситуацията и от подкрепата на близките ѝ. При така събраните доказателства ВТАС намира, че справедливото обезщетение за репарирание на причинените на А. неимуществени вреди е 180 000 лв. Определеното от ОС – Плевен обезщетение се явява занижено с оглед реално претърпените от нея болки и страдания

от загубата на сина й.

Окончателният размер на дължимото обезщетение е обусловен от основателността на възражението на ответника и на третото лице – помагач за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия. Съдебната практика е категорична, че изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт на соченото основание изисква доказвани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за настъпването на вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неблагоприятните последици. ВТАС изцяло споделя изложените от ОС – Плевен мотиви за допуснати от пострадалия А. на нарушения на ЗДвП, които са създали условия за настъпване на ПТП. Ищцата възразява, че съдът неправилно е обосновал изводите си със заключението на автотехническата експертиза, базирано на приетото от експерта, че деликвентът е управлявал автомобила на къси светлини. Както бе посочено по-горе в решението, механизмът на реализиране на ПТП се излага и доказва от ищеца, а не от ответника и именно ищецът е следвало да релевира твърдения за това с какви светлини е управляван автомобилът от Т., а твърдения в тази насока не са излагани. Съдът е формулирал въпросите към вещото лице в определение от з.з. на 29.03.2022 г. /л.527 на том 3/ и е поставил на вещото лице задача да съобрази отговорите си с управление на автомобила на къси светлини. Препис от определението е връчен на страните и ищецът не е възразил по поставените въпроси. Независимо от това вещото лице е дало заключение за разС.ието на възприемане на опасността при конкретното окомплектоване на каруцата и при управление на дълги светлини. Горните съждения са само с цел пълнота на изложението, тъй като в случая е ирелевантно на какви светлини Т. е управлявал в действителност. Това е така, от една страна защото с оглед на конкретната пътна обстановка той е бил длъжен да управлява на къси светлини, а от друга – защото преценката за наличие на съпричиняване изисква да се установи дали независимо от допуснатите от деликвента нарушения на ЗДвП ПТП е предотвратимо, ако пострадалият няма намеса в причинно-следствения резултат чрез собствени действия/ бездействия. Т. е бил длъжен да управлява автомобила на къси светлини, защото по делото е безспорно доказано, че е имало насрещно движещ се автомобил, с който е предстояло разминаване и който очевидно се е намирал на близко разС.ие, тъй като е достигнал мястото на сблъсъка непосредствено след реализирането му и е разследван приносът на неговия водач за настъпилата смърт на А.. Съгласно чл.70 ал.1 ЗДвП при движение през нощта МПС трябва да се движат с включени дълги или къси светлини, като в ал.2 е въведена изрична забрана за използването на дългите светлини в три хипотези, една от които е при разминаване. Съгласно цитираната норма превключване на светлините се предприема, когато разС.ието между превозните средства е не по-малко от 150 м или в момента, в който

насрещният водач подаде сигнал чрез превключването на светлините. Законът посочва минималното отС.ие между насрещно движещите се автомобили за предприемане на превключването, а не поставя изискване за максималното такова, което е единствено по преценка на самия водач. С оглед изложеното, следва да бъде преценена възможността на Т. да предотврати процесното ПТП при управление на къси светлини.

В настоящия казус е доказано по категоричен начин от заключението на вещото лице, което съдът кредитира като обосновано и компетентно дадено, годно въз основа на него да бъдат формирани крайните му изводи, че А. е релевираше поведение, в причинно-следствена връзка с което е настъпило процесното ПТП и е последвала неговата смърт. Чл. 71 ал.1 ЗДвП изисква всяко ППС с животинска тяга да има два бели или жълти светлоотразителя отпред, два червени светлоотразителя отзад, а при движение през нощта, какъвто е настоящият казус, и при намалена видимост – отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина. Вещото лице е констатираше, че каруцата не е била снабдена с монтирано отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта светлина, а отзад не е имало два червени светлоотразителя, но на задния капак – задънката е бил монтиран хоризонтално разположен червен светлоотразител. Експертът дава заключение по въпроса от какво разС.ие водачът Т. при управление на къси светлини би имал техническа възможност да възприеме каруцата в три хипотези: ако каруцата е била окомплектована според изискванията на чл.71 ал.1 ЗДвП от разС.ие най-малко 150 м, при наличния на задния й капак хоризонтално разположен червен светлоотразител – от около 80 м, а при липса на светлоотразители и др. светещи части – в рамките на надлъжно осветената от фаровете зона /предвид, че каруцата се е движела централно пред лекия автомобил/ от около 50 м. В съдебно заседание е посочил, че при наличния заден светлоотразител и при движение на дълги светлини водачът би възприел каруцата от разС.ие 150 м. Изчислил е, че при скоростта от 104.8 км/ч, с която се е движил лекият автомобил, необходимото разС.ие за спиране при ефективно задействане на спирачната система в момента на възприемане на опасността – т.нар. „опасна зона“, е 114.10 м. При сравняване на опасната зона от 114.10 м с разС.ието на видимост при надлежно окомплектована според изискванията на чл.71 ал.1 ЗДвП каруца 150 м, дава заключение, че в тази хипотеза водачът би имал техническа възможност да предотврати удара. Според вещото лице удар не би настъпил и в случай, че водачът е реагирал за спиране от разС.ие 97.85 м, в който случай скоростта на автомобила би се изравнила със скоростта на каруцата към момента на застигането й. Пострадалият А. е допуснал и друго нарушение на ЗДвП – той не е бил облечен със светлоотразителна жилетка, каквото изискване въвежда чл.106 ал.2 ЗДвП за водачите на ППС с животинска тяга при движение през тъмната част на денонощието. Възражение за принос, изразяващ се в нарушението на тази законова норма, своевременно е

направено от третото лице – помагач, но не е обсъдено от първоинстанционния съд. Вещото лице не е дало заключение по въпроса от какво разС.ие би било възможно възприемането на опасността при носена от пострадалия светлоотразителна жилетка, но с оглед предназначението на същата и предвиденото в закона очевидно несамоцелно задължение, несъмнено тя би повишила възможността за забелязване на нахождащ се на платното за движение обект. Съдът счита, че безспорно доказаните допуснати от А. нарушения на ЗДвП се намират в пряка причинна връзка с вредоносния резултат. Той сам се е поставил в сериозен риск да не бъде забелязан от другите участници в движението своевременно, а в един по-късен момент, което рефлектира върху възможността им да реагират адекватно на опасността, като предприемат действия по спиране или поне заобикаляне и да предотвратят настъпването на ПТП.

ВТАС намира, че приносът на пострадалия правилно е определен от първоинстанционния съд на 50 %. Приносът на пострадалото лице е напълно равностоеен на приноса на деликвента, защото ако А. не беше допуснал нарушение на изискванията на ЗДвП към водачите на ППС с животинска тяга, то предотвратяването на процесното ПТП би било технически възможно за водача на лекия автомобил, независимо от допуснатото от последния нарушение на чл.20 ал.2 ЗДвП. Определеното обезщетение на В. А. следва да бъде редуцирано с 50 %, при което дължимото ѝ такова е в размер на 90 000 лв.

По изложените съображения първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен предявеният от А. иск за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди за разликата над 75 000 лв. до 90 000 лв. и претенцията ѝ за тази разлика да бъде уважена, като ѝ бъде присъдена допълнително сумата 15 000 лв.

По разноските: При този изход на спора на следва да бъде отменено решението в частта за разноските, възложени в тежест на ищцата В. А., съразмерно на отхвърлената част от иска, за разликата над 1053.25 лв. до присъдената сума от 1196.88 лв. За първоинстанционното производство не следва да бъде присъждано допълнително адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищцата на основание чл.38 ал.2 ЗАДв. По делото е представено пълномощно от В. А. за осъществяване на процесуално представителство по делото от АД „Ч., Петкова и Иванова“, като видно от същото, тя е неграмотно лице и волята ѝ е удостоверена чрез положен пръстов отпечатък. По делото са налични и множество други документи, подписани от А. по същия начин. Същевременно представеният договор за правна защита и съдействие – л.566 от делото, в който се съдържа уговорка за оказване на безплатна правна помощ на основание чл.38 ал.1 т.2 ЗАДв., носи саморъчен подпис за клиента А.. Налага се несъмнен извод, че този договор не е автентичен, при което не е

доказано защитата по делото да е осъществена безплатно и съответно да е дължимо възнаграждение съгласно чл.38 ал.2 ЗАдв. Доколкото първоинстанционното решение не е обжалвано в частта за разноските, присъдени на процесуалния представител адв. Светослав Желев, ВТАС не би могъл да го ревизира в тази му част, но по изложените съображения не присъжда допълнително възнаграждение съразмерно на уважената част от иска. ЗК „Лев Инс“ АД следва да заплати на адв. С. Ч. на основание чл.38 ал.2 ЗАдв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВТАС за защита по въззивната жалба, съразмерно на уважената ѝ част, и срещу въззивната жалба на насрещната страна, съразмерно на отхвърлената ѝ част. При обжалваем интерес 125 000 лв. минималното адвокатско възнаграждение по Наредба № 1 след изменението ѝ от м.11.2022 г. възлиза на 11 580 лв. с ДДС. Съразмерно на уважената част – 15 000 лв. – следва да се присъди сумата 1 390 лв. За защита срещу насрещната въззивна жалба, която е с обжалваем интерес 75 000 лв., минималното адвокатско възнаграждение по Наредбата е 7 980 лв. с ДДС, като предвид неоснователността на насрещната жалба, тази сума следва да бъде присъдена на адв. Ч.. Или общо следва да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 9 370 лв. Застрахователят следва да бъде осъден да до внесе допълнителна държавна такса върху уважения иск – сумата 600 лв. за производството пред ОС – Плевен и сумата 300 лв. за производството пред ВТАС, както и следва да възстанови направените от ВТАС разноски за възнаграждение на вещото лице по приетата съдебно-психиатрична експертиза – сумата 300 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260018/ 15.06.2022 г. по т. д. № 40/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от В. Л. А. против ЗК „Лев Инс“ АД иск за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди в резултат от смъртта на сина ѝ Л. Ц. А., настъпила на 23.12.2018 г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т. като водач на л.а. марка Фолксваген, модел Пасат, с ДК № ЕН 25****, за разликата над 75 000 лв. до 90 000 лв., както **и в частта за разноските**, които В. Л. А. е осъдена да заплати на ЗК „Лев Инс“ АД, за разликата над 1053.25 лв. до сумата 1196.88 лв., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788 да заплати на В. Л. А. с ЕГН ***** от гр. Долни Дъбник, допълнително обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ Л. Ц. А., настъпила на 23.12.2018 г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т. като водач на л.а. марка Фолксваген, модел Пасат, с ДК № ЕН 25****, **в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/**

лв. /разликата над 75 000 лв. до 90 000 лв./, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.07.2019 г. до окончателното изплащане на застрахователното обезщетение.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260018/ 15.06.2022 г. по т. д. № 40/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен в останалата му обжалвана част.

Решението е постановено при участието на И. С. Т. като трето лице – помагач на страната на ЗК „Лев Инс“ АД.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788 да заплати на основание чл.38 ал.2 ЗАдв. на адв. С. Ч. адвокатско възнаграждение за защита и процесуално представителство на В. Л. А. пред ВТАС, съразмерно на уважените искове – **сумата 9 370 /девет хиляди триста и седемдесет/ лв. с ДДС.**

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВТАС допълнителна държавна такса върху уважената част от иска – **сумата 900 /деветстотин/ лв.,** както и съдебни разноски в размер на **300 /триста/ лв.**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да бъде връчен лично на ищеца В. Л. А..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____